

Hetvened-vasárnapra

K.K.T. A múlt vasárnap még a remény zöld színét öltötte fel az Egyház, amikor a legszentebb áldozatot bemutatta. Most pedig a gyász, a bűnbánat komoly és komor violaszínű ruháját veszi fel minden pap, hogy így járuljon az Isten oltárához. Az Egyház, ez a gondos édesanya külső megnyilvánulásaival is int, figyelmeztet, a mindennapi élet forgatagában, az idő rohanásában elérkeztünk az egyházi év legszentebb napjainak, a nagyböjti szent időnek küszöbéhez. Az evangélium is munkára hív. Mindnyájunknak szól a szőlősgazda felhívása: Mit álltok itt tétlenül, menjetek ti is szőlőmbe!

Isten hívja a gyermeket: A jó szőlősgazda kora tavasztól késő ősziig talál munkát szőlőjében.

Az ifjakat: Virágba boruló fának kell legtöbb veszélyt kiállni: fagy, féreg, szélvihar.

A férfiakat és nőket, életük delén.

Az öregeket, az est felé közeledőket.

Álljunk be a szőlőmunkások közé. Metsszük a vadhajtásokat, puhítsuk a talajt, permetezzük lelkünket az isteni kegyelem harmatával a kártevők ellen. Isten egyformán fizet, önmagát adja, se többet se kevesebbet.

Délutáni kismisére

„Sokan vannak a hivatalosak, kevesen a választottak.” Üdvözülünk-e. Nincs ok a kétségbeesésre, de vakmerően bizakodni sem szabad. Isten nem visz hajánál fogva senkit sem. Az üdvözültek száma következtethető: a hálóval fogott halak, búza és konkoly, juhok és bakok. Meghívtak vagyunk. Választottak a rendkívüli kegyelemmel kitüntetettek.

Kőröstarján, 1965. február. 14.